

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Balogh Tündeügyvéd által képviselt felperesnek – a dr. Rónai Ferencpártfogó ügyvéd által képviselt I. rendű, és a Dr. Németh Ákos PálÜgyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Németh Ákos Pálügyvéd) II. rendű alperesek ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Székesfehérvári Törvényszék 2013. május 7. napján kelt 32.P.20.694/2012/32. számú ítélete ellen, az I. rendű alperes részéről 34. sorszám alatt, míg II. rendű alperes által 33. és 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

íteletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 nap alatt 500.000 (ötszázezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 5.000.000 (ötmillió) forint fellebbezési eljárási illetéket, valamint az I. rendű alperes pártfogó ügyvédjének mind az első, mind a másodfokú eljárásban felmerült díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében 47.000.000 forint és 2011. október 6. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket kölcsön visszafizetése jogcímén.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Állították, hogy 40.000.000 forint kölcsönt vettek át a felperestől, melynek a kamata volt 7.500.000 forint és a kölcsönt kamatával együtt teljes egészében visszafizették.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alpereseket, egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 47.000.000 forintot és 40.000.000 forint után 2011. október 6. napjától számított késedelmi kamatát, valamint 2.608.500 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása értelmében a felperes 2010. március 30. napján – az okiratban rögzítettekkel ellentétben – 40.000.000 forint kölcsönt adott át az alperesek részére és a különbözetet ügyleti kamatnak tekintették. A lejárat előtt a visszafizetés határidejét meghosszabbították, amikor sor került a 2010. december 30. napjára dátumozott kölcsönszerződés aláírására, azonban pénzátadásra nem. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alpereseket terhelte a Pp. 164.§ (1) bekezdés

értelmében annak bizonyítása, hogy a 2010. december 30-i megállapodást megszüntették és az irányadó korábbi megállapodás szerinti 40.000.000 forint kölcsönt visszafizették. Tényként állapította meg, hogy a felperes a 2010. március 23-i szerződésre saját maga írta rá „Rendezve! OK”. Miután az alperes érdekét szolgálta e feljegyzés olyan tartalmú interpretációja, miszerint ez a pénzösszeg visszafizetését jelenti, ezért az elsőfokú bíróság az alperesek kétséget kizáró bizonyítási kötelezettségévé tette ezen értelmezés helytállóságát, amelyet megítélése szerint az alperesek nem teljesítettek. A felperes által tett írásbeli nyilatkozat szövegéből nem tartotta egyértelműen következőnek a kölcsönösszeg visszafizetését. A mindössze egyszavas megjegyzést nem tekintette a pénzösszeg átvételére vonatkozó elismervénynek, mivel a megjegyzés arra nem hordoz információt, hogy a szerződésből fakadó kötelezettségek mi miatt, milyen módon szűntek meg. Kiemelte, hogy létezik a 2010. december 30. keltezésű irat is, melyből a felperesnek pénzkövetelésre való jogosultsága, az alperesek pénzfizetésre való kötelezettsége származott és a felperes a követelését erre az iratra, az abban foglalt kötelezettségvállalásra alapította. Peradat nem támasztja alá, hogy az utóbb keletkezett megállapodást a felek megszüntnek tekintették. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes alappal tarthat igényt a 2010. december 30-i megállapodásból származó jogosultságai kielégítésére. Az alperesek nem bizonyították, hogy pénzfizetési kötelezettségeiknek eleget tettek. Az alperesek fizetési kötelezettsége szempontjából nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az irat nem a valóságnak megfelelően tartalmazza a kölcsön tőkeösszeget. Ezért a kereset jogalapjának helyt adott. A Ptk. 523. § (1) bekezdés felhívásával megállapította, hogy a felperes 40.000.000 forint kölcsönt nyújtott, amely után az alperesek 2011. október 5. napjáig számítottan 7.000.000 forint ügyleti kamat megfizetését vállalták. Ezért az alpereseket a kölcsön tőkeösszege és az ügyleti kamat, összesen 47.000.000 forint megfizetésére kötelezte. A késedelmi kamatra a Ptk. 301.§ alapján a tőkeösszeg után jogosult a felperes, ezért az ügyleti kamat utáni késedelmi kamat megfizetésére irányuló kereseti követelést elutasította. A hangfelvételt a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mint szükségtelent kirekesztette a bizonyítékok közül.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. rendű és a II. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést.

Az I. rendű alperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a becsatolt iratokon szereplő dátumok nem a valós ügyleti dátumok. Továbbra is állította, hogy 40.000.000 forint kölcsönt vettek fel, az ügyleti kamatot a felperes lányának, a tőkeösszeget a felperesnek visszafizették. Kiemelte, hogy a felperes saját kezűleg írta a szerződésre: „Rendezve! OK”, amely mellett dátumot, aláírást és személyi igazolványszámot is írt. Ennek jelentése – a köztudomás és a magyar nyelv szabályai szerint is – megítélése szerint az, hogy az adósok a kölcsönt visszafizették. Utalt arra, hogy a 7.500.000 forint megfizetéséről sem készült bonyolultabb vagy pontosabb elismervény és a 2010. március 23-i dátumú szerződés alapján került a valóságban folyósításra a kölcsön. Bizonyították a 2010. március 23-i szerződésre ráírt elismervénnyel, hogy a kölcsön visszafizetése megtörtént. Álláspontja szerint a felperesnek kell bizonyítani, hogy amit leírt, mégsem a visszafizetést jelenti, hiszen nem vitatott tény, hogy az ő írása, aláírása és személyi adatai szerepelnek az okiraton. Előadta, hogy pusztán a határidő módosítása miatt került sor a második szerződés aláírására, a 2010. december 30-i dátumú szerződésből nem keletkezik semmilyen kötelezettség, mert a felperes ebben az időpontban

alpereseknek semmilyen pénzt nem adott át, mint ahogy azt a felperes is elismerte.

A II. rendű alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását a kereset teljes elutasítását kérte. Álláspontja szerint azzal, hogy a felperes módosította a keresetét a szavahihetősége

megkérdőjelezhetővé vált. Kiemelte, hogy az alperesek konzekvensen nyilatkozták, hogy a kölcsönösszeg maradéktalanul visszafizetésre került, amelyről rendelkezésükre állt „Rendezve! OK” záradékolással ellátott kölcsönszerződés. Megítélése szerint e záradék a kölcsönszerződés teljesítésére utal, figyelemmel arra is, hogy azt maga a felperes írta az okiratra, ezzel elismerve a teljesítést. A felperes a per során e megjegyzésnek új magyarázatot adott, amelyet életszerűtlennek és bizonyítékkal alá nem támasztottnak tartott.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján. Hivatkozott a felperes személyes előadására, az azt alátámasztó bizonyítékokra.

A fellebbezések nem alaposak.

Fellebbezéssel nem volt támadott a marasztalást meghaladó keresetet elutasító rendelkezés, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján a Pp. 253. § (3) bekezdésre is figyelemmel a fellebbezési kérelmekhez kötötten bírálta felül az első fokú ítélet megalapozottságát.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján, a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (3) bekezdés szerinti okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást, abból megalapozott jogkövetkeztetések levonásával hozta meg indokai alapján helytálló érdemi döntését. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá:

Az nem volt vitatott, hogy 2010. március 23. napján kölcsönszerződés jött létre a peres felek között; az alperesek ekkor 40.000.000 forintot kaptak kölcsön kamatfizetési kötelezettség mellett a felperestől. Tény az is, hogy a 2010. december 30. napján kelt kölcsönszerződés nem új kölcsönszerződés volt, ekkor nem történt pénzáadás, hanem ebbe az okiratba lényegében a korábbi, 2010. március 23-i kölcsönszerződést foglalták újra azzal, hogy meghosszabbították a kölcsön visszafizetési határidejét, azaz a Ptk. 240.§ (1) bekezdés szerint közös megegyezéssel módosították a kölcsönszerződést a visszafizetési határidő tekintetében.

A 2010. március 23-i keltű szerződésre felperes által 2011. január 2. dátummal rávezetett „Rendezve! OK” a szavak általánosan elfogadott értelme alapján a tartozás kifizetésére engedne következtetni, azonban ezen felperesi megjegyzés nem értelmezhető annak figyelembe vétele nélkül, hogy ezt megelőzően jött létre a felek között egy másik okirat, nevezetesen a 2010. december 30. keltű okirat, mely okiratba nem vitásan a 2010. március 23. napján kelt szerződés módosítása történt meg, külön pénz átadása nélkül. A 2010. március 23-i keltű szerződésre rávezetett felperesi megjegyzés a 2010. december 30. keltű okiratba foglalt megállapodásra figyelemmel - egymásra tekintettel - volt csak értelmezhető akként, hogy a felek között rendezésre került az előbbi okiratban foglalt kölcsönből származó kötelezettség. A 2010. december 30. keltű okirat a felperesnél maradt, és ezen okirat léte olyan többlet tényállási elem a jelen esetben, amelyből következően a korábbi keltű szerződésre rávezetett „Rendezve! OK” nem bizonyítja az alperesek általi kölcsön visszafizetés tényét. A felperesnek a korábbi szerződésre rávezetett feljegyzése a két okirat, valamint a feljegyzés tartalmának egybevetése alapján azt a célt szolgálta, hogy a kölcsön visszafizetési kötelezettség ne kézszeresen álljon fenn. A felperes az első szerződésre rávezetett megjegyzésével a második szerződés hatályossága folytán lényegében megszüntette a kétszeres követelés lehetőségét.

Az alperesek azt nem vitatták, hogy a felperestől kölcsönt kaptak, és annak visszafizetési kötelezettsége terhelte őket. Ezért a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy ennek eleget tettek. Ebből következően annak bizonyítása is az alpereseket terhelte, hogy a 2010. március 23. napján kelt kölcsönszerződésre felperes által rávezetett „Rendezve! OK” a kölcsön visszafizetésének maradéktalan megtörténtét jelenti. A fentebb

kifejtettek alapján azonban az alperesek ezen bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni, egyéb módon pedig a kölcsön maradéktalan visszafizetését nem bizonyították, így a felperes által megjelölt tőke és kamatfizetési kötelezettségük fennállását az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg.

A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján a Pp. 254. § (3) bekezdésre is figyelemmel, indokai alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről. A felperest a fellebbezési eljárásban ügyvéd képviselte, akinek díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján a magas fellebbezési pertárgyértékhez képest, az ügy tárgyára is figyelemmel kifejtett ügyvédi tevékenység időigényessége alapján, mérlegeléssel határozta meg.

Az I. rendű alperest mind az első, mind másodfokú eljárásban pártfogó ügyvéd képviselte. A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a pártfogó ügyvédi díj viseléséről nem határozott. Ezért a pártfogó ügyvédi díjról az I. rendű alperes eredménytelen fellebbezése folytán a másodfokú eljárásra is a Pp. 87. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú eljárásra is kiterjedően határozott, megállapítva, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére az állam köteles.

Az I. és a II. rendű alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdés és 14. § szerint az állam viseli.

Budapest, 2015. május 28.

. Németh László s.k.

tanácselnök

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: